

ת"פ 42154/04/18 - מדינת ישראל נגד נטליה פרולוב

בית משפט השלום בקריית גת
ת"פ 42154-04-18 מדינת ישראל נ' פרולוב

בפני	כבוד השופטת טל לחיאני שהם
בעניין:	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד לי גורמן ומתמחה שגית אמסלם
	המאשימה
	נגד
	נטליה פרולוב
	באמצעות ב"כ עו"ד וקסלר
	הנאשמת

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשמת הודתה והורשעה בביצוע 5 עבירות של גניבה בידי עובד ממעביד, **עבירות לפי סעיף 391 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק")**.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כדלקמן:

א. במהלך החודשים פברואר - יולי 2016 הועסקה הנאשמת אצל מר פרדי רובינסון (להלן: "**המתלונן 1**") בעבודות משק בית וניקיון ברח' עמרי 6 בתל אביב.

בתאריך ובשעה שאינם ידועים למאשימה, גנבה הנאשמת מהמתלונן 1 שרשרת זהב בשווי 9,000 ₪, בובת חרסינה יקרה, 10 חולצות, מצעים, ו-3 חבילות בשר טחון.

בהמשך למתואר, ביום 21/07/16 מכרה הנאשמת את שרשרת הזהב לחנות בתמורה ל-4,500 ₪, ואת החולצות שלחה למשפחתה ברוסיה במועד לא ידוע.

ב. במהלך חודש אוגוסט 2016 הועסקה הנאשמת אצל הגברת עדנה אביסדרס (להלן: "**המתלוננת 1**") בעבודות משק בית וניקיון ברח' המעיין 11 באשקלון.

בתאריך ובשעה שאינם ידועים למאשימה, גנבה הנאשמת מהמתלוננת 1, במספר הזדמנויות, סך של 1,600 ₪.

בהמשך, השיבה הנאשמת למתלוננת 1 סך של 25\$.

ג. במהלך חודש אוגוסט 2016 הועסקה הנאשמת אצל הגברת שיר קטני (להלן: "**המתלוננת 2**") בעבודות משק בית וניקיון ברח' מודיעין 5 דירה 38 באשקלון.

בתאריך ובשעה שאינם ידועים למאשימה, גנבה הנאשמת מהמתלוננת 2, בקבוק בושם, סט איפור, 2 טבעות ומעטפה ובה סך של 1,000 ₪.

בהמשך, השיבה הנאשמת למתלוננת 2 את הבושם, לאחר שהשתמשה בו, וכן את הטבעות ואת סט האיפור.

ד. במהלך החודשים פברואר - אפריל 2016 הועסקה הנאשמת אצל הגברת זהבית אוחיון (להלן: "**המתלוננת 3**") בעבודות משק בית וניקיון ברח' הקיקיון 2 דירה 2 באשקלון.

בתאריך ובשעה שאינם ידועים למאשימה, גנבה הנאשמת מהמתלוננת 3 קופה ובה סך של 500 ₪.

ה. במהלך החודשים מאי - אוגוסט 2016 הועסקה הנאשמת אצל הגברת נועה הניג (להלן: "**המתלוננת 4**") בעבודות משק בית וניקיון ברח' הבוסתן 17 דירה 23 באשקלון.

בתאריך ובשעה שאינם ידועים למאשימה, גנבה הנאשמת מהמתלוננת 4 בגדי ונעלי ילדים, 20 חולצות, כלי רחצה, עופות, משחקי ילדים, כוסות וקופה ובה סך של כ-3,000 ₪.

בהמשך, השיבה הנאשמת למתלוננת את בגדי ונעלי הילדים וכן את הצעצועים.

הסדר הטיעון

2. במסגרת הסדר הטיעון הנאשמת הופנתה לקבלת תסקיר, אולם המאשימה הבהירה כי עמדתה למאסר בפועל.

ב"כ הנאשמת ביקשה כי שירות המבחן יביע עמדתו באשר לסוגיית ביטול הרשעתה של הנאשמת.

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשמת, נעדרת עבר פלילי, גרושה ואם ל- 4 ילדים, עלתה ארצה בשנת 1999. לאורך חייה הבוגרים עבדה למחייתה באופן סדיר.

הנאשמת הודתה באופן חלקי במיוחס לה. לטענתה, ביצעה העבירות אך בסכום כסף פחות הרבה יותר. עוד טענה כי הופעל עליה לחץ מצד המתלוננים, וכי הרקע לביצוע העבירות הוא משבר כלכלי.

שירות המבחן התרשם כי לצד הבעת הצער מצד הנאשמת, מסרה הנאשמת מידע מטשטש ומצמצם ביחס לעבירה, והתקשתה לבחון דפוסי מחשבה והתנהגות אשר ייתכן ועומדים ברקע לביצוע העבירות. כמו כן, עלה הרושם מהבעת

עמדות קורבניות מצד הנאשמת ומהיעדר גורמי תמיכה והכוונה. שירות המבחן אף ציין כי העובדה שהעבירות בוצעו לאורך זמן והצריכו תכנון מעידה על גבולות פנימיים רופפים ועמדות הנותנות לגיטימציה להתנהגות פורצת חוק כדרך לפתרון בעיות.

הנאשמת שולבה בקבוצה טיפולית. בתחילה התקשתה להשתתף באופן פעיל, אולם בהמשך החלה לשתף באופן הדרגתי. ההתרשמות היא כי הנאשמת מחויבת לתהליך הקבוצתי, קשובה לתכנים ומשתפת מעולמה באופן כנה, וכי קיים צורך בהעמקת הטיפול.

שירות המבחן התרשם כי הנאשמת נמצאת בתהליך ראשוני של עבודה עצמית ומגויסת לתכנית הטיפול בשירות.

לאור המפורט, המליץ שירות המבחן על ענישה עם אופק שיקומי - טיפולי הכוללת צו מבחן למשך שנה, 220 שעות של"צ, ומאסר מותנה.

לעניין סוגיית אי ההרשעה - על אף התגייסותה של הנאשמת להליך הטיפול, לאור העובדה כי מדובר במספר אירועים, בשל הערכת הסיכון בעניינה, ובהתאם להערכת ההשלכות על הנאשמת ועתידה במידה ותורשע, סבור שירות המבחן כי אין נימוק המצדיק ביטול הרשעתה.

טיעוני הצדדים

4.ב"כ המאשימה טענה למתחם ענישה הנע בין 6-12 חודשי מאסר בפועל בגין כל אחד מהאישומים. המאשימה ביקשה לקבוע כי כל אישום מהווה אירוע נפרד לאור השוני בקורבנות העבירה ובמועד ביצוע העבירות.

ב"כ המאשימה הפנתה בטיעוניה לערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה מביצוע העבירות, וטענה כי הפגיעה בהם היא ברף הגבוה לאור שווי הרכוש אשר נגנב, העובדה כי רוב הרכוש לא הושב לבעליו, הפגיעה באמון אשר ניתן בנאשמת מצד המעסיקים, והעובדה כי אף גנבה רכוש בעל ערך סנטימנטלי.

באשר לעונש המתאים לנאשמת, עתרה ב"כ המאשימה, להטיל על הנאשמת ענישה ברף הנמוך של המתחם. דהיינו, 6 חודשי מאסר בגין כל אירוע, וזאת לצד ענישה נלווית. בעניין זה הפנתה ללקיחת האחריות החלקית מצד הנאשמת אל מול העדר עבר והתגייסותה של הנאשמת להליך הטיפול.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה כתמיכה לעתירתה.

5. ב"כ הנאשמת טענה למתחם הענישה הנע ממאסר מותנה ועד למאסר בדרך של עבודות שירות, ועתרה כי בית המשפט יסתפק בענישה צופה פני עתיד לצד צו של"צ ופיצוי כפי שהומלץ בתסקיר שירות המבחן.

ב"כ הנאשמת הפנתה בטיעוניה לתהליך הטיפול המשמעותי בו השתלבה הנאשמת, ללקיחת האחריות מצידה, ולעובדה כי חלק מהרכוש הגנוב הושב. כמו כן, טענה כי על אף שמדובר ב-5 אירועים נפרדים, מדובר בתקופה משברית בחייה של הנאשמת, וכי למעט תיק זה - לא נפתחו כנגד הנאשמת תיקים נוספים וכי עברה הפלילי נקי.

ב"כ הנאשמת הוסיפה וטענה כי יש לשקול אף העובדה כי מדובר בעבירות שבוצעו בשנת 2016, וכי כתב האישום הוגש רק לאחר כשנתיים.

בהסכמת בית המשפט, הגישה ב"כ הנאשמת לאחר מועד הדיון פסיקה לתמיכה בעתירתה.

6. במועד הטיעונים לעונש טענה הנאשמת כי ביצעה את העבירות בזמן שהייתה בתקופה קשה, אשר חלפה מזמן, וכי מתחייבת שלא לשוב על מעשיה אלה.

דיון והכרעה

7. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע נאשם נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. במקרה זה, לאור מבחן הקשר ההדוק שנקבע בע"פ 4910/13 ג'אבר נגד מדינת ישראל (29/10/14) ובע"פ 2375/15 מדינת ישראל נגד נס (22/02/18), בשים לב להפרש הזמנים בין האירועים, ריבוי קורבנות העבירה והעובדה כי בגין כל אירוע נדרשה מחשבה פלילית ותכנון פלילי נפרדים - מצאתי כי לא ניתן לקבוע שקיים קשר הדוק בין האירועים, ומשכך יש לקבוע מתחם עונש בגין כל אירוע עליו נותנת הנאשמת את הדין.

מה גם שב"כ הנאשמת לא עתרה לקבוע אחרת במהלך טיעוניה.

9. **הערכים החברתיים אשר נפגעו** בגין כל אירוע אשר ביצעה הנאשמת, הם ההגנה על קניינו של האדם והפגיעה בתחושת הביטחון של הציבור.

10. **בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי מידת הפגיעה בכל אחד מהאירועים נמצאת ברף הבינוני של המתחם, וזאת לאור ניצול האמון שניתן בנאשמת על ידי המעסיקים, ערך הרכוש שנגנב על סוגיו השונים והעובדה כי רק חלקו הושב.

11. על חומרת עבירת הגניבה ממעביד נכתב רבות ובע"פ (ת"א) 72220/04 מדינת ישראל נ' כהנים נקבע כי: **"אפשר וצריך לדרוש ממעסיק שינקוט אמצעי הגנה מרביים כדי לשמור על רכושו, כנגד גנבים 'מן החוץ' -**

אך קשה אם לא בלתי אפשרי, להתגונן מראש כנגד עובד "מבפנים", שבתוקף תפקידו ומכוח האמון שהמעביד רוחש לו - יש לו גישה טבעית לרכושו של המעביד. על כן, מתחייבת ענישה מחמירה ומרתיעה".

12. בחינת **מדיניות הענישה** בגין עבירת הגניבה ממעביד מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב כמפורט להלן:

• **ברע"פ 3153/10 שבתשולי נגד מדינת ישראל (29/04/10)** דחה בית

המשפט העליון את ערעורו של הנאשם. בית משפט השלום בתל אביב - יפו הטיל על נאשם אשר גנב ממעבידו, ב-3 הזדמנויות שונות, תכשיטי זהב בשווי כולל של 2,000 דולרים לערך - 7 חודשי מאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה אשר טענה כי בית משפט השלום לא נתן משקל לנסיבות המחמירות של האירוע אשר כללו את הפגיעה באמון המעביד, הקושי להתגונן מפני הגניבה במקרים מסוג זה, הקלות שבגניבה, אופי הנכסים הגנובים, ואת החזרתיות שבמעשים - והטיל על הנאשם אף 8 חודשי מאסר בפועל וקנס בסך 5,000 ₪.

נכונה טענת ב"כ הנאשם לפיה נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן דומות לנסיבותיה של הנאשמת, וזאת מאחר ובעברו מצויה הרשעה קודמת וכן כי לא שיתף פעולה עם שירות המבחן, אולם מנגד יש להפנות לכך שבית המשפט המחוזי ציין כי לא ממצה עם הנאשם את הדין, מאחר וזו אינה דרכה של ערכאת ערעור ולאור מצבו הכלכלי של הנאשם, וכן כי לא מדובר בעבר פלילי מכביד.

בית המשפט העליון קבע כי אכן קיימת חומרה רבה בביצוע המעשים לאור הפגיעה באמון והחזרתיות שבמעשים, וקבע כי דווקא פסיקתו של בית משפט השלום היא אשר חורגת ממתחם העונש ההולם.

• **בעפ"ג (מרכז) 3452-04-15 טמירוב נגד מדינת ישראל (14/06/15)** בית

המשפט המחוזי דחה ערעורה של נאשמת, בהסכמת הנאשמת, עובדת משק בית, על חומרת עונשה, לאחר שבית משפט השלום הטיל עליה מאסר בפועל למשך חודש וחצי לריצוי בדרך של עבודות שירות בגין גניבת טלפון סלולרי השייך למעסיקתה ועשיית שימוש בו בסך כולל של 5,233 ₪, וכן בגין תיק נוסף של גניבת כסף מזומן בסך 4,400 ₪ ממעבידה.

• **בע"פ (ת"א) 20466-10-14 אילטוב נגד מדינת ישראל (25/02/15)** בית

המשפט המחוזי קיבל ערעורו של נאשם על חומרת עונשו, לאחר שבית משפט השלום הטיל עליו מאסר בפועל למשך 6 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות בגין גניבת סך של כ-10,000 ₪ ממעסיקו בהזדמנויות שונות במשך מספר חודשים, לצד מאסר מותנה. בית המשפט המחוזי קבע כי קבע כי **"הענישה חייבת לכלול רכיב של מאסר בפועל..."**. יחד עם זאת, קבע כי נסיבות חייו הקשות של הנאשם, לצד כבדת הדרך המשמעותית אשר ביצע לשיקום חייו מאפשרים קיצור עונש המאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, ומשכך העמידו על 4 חודשים.

• **בת"פ (כ"ס) 33600-01-17 מדינת ישראל נגד מסארווה (29/11/17)** הנאשמת גנבה מביתה של

המתלוננת, אצלה הועסקה במשק בית, תכשיטים בשווי של כ-2,400 ₪. הרכוש הגנוב הוחזר. הנאשמת נדונה במסגרת הסדר טיעון ל-6 חודשי מאסר מותנה, של"צ, קנס ופיצוי בסך 500 ₪.

13. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (סעיף 40 לחוק)** יש לתת את הדעת לניצול האמון שניתן

בנאשמת במסגרת עבודתה, לביצוע העבירות על פני פרק זמן ממושך, לצד הרכוש הרב שנגנב והעובדה כי רק חלק ממנו הושב. כמו כן, יש לתת את הדעת לכך שהעבירות הצריכו תכנון מוקדם ולא מדובר באירוע ספונטני, וכי הנאשמת היא מבצעת יחידה.

14. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (**סעיף 40 יג**) מצאתי כי **מתחם העונש ההולם** בגין כל עבירת גניבה ממעביד עליה נותנת הנאשמת את הדין נע ממאסר מותנה ועד ל-8 חודשי מאסר בפועל.

15. טרם גזירת הדין בעניינה של הנאשמת שפני אציין כי עיון מעמיק בפסיקה אליה הפנתה ב"כ הנאשמת, אשר כולה מבתי משפט השלום ומשכך כמובן שאיננה מחייבת או מנחה בית משפט זה, מעלה כי אין להסיק מתוצאותיהם של תיקים אלה למקרה המונח לפניי.

בשונה מהמקרה המונח לפניי, בו עסקין ב-5 אירועים שונים של גניבה ממעסיקים שונים, **ת"פ (ק"ג) 25346-08-13** עסק באירוע גניבה אחד בלבד. כך גם **ת"פ (ק"ג) 49235-02-17**, **ת"פ (ק"ג) 50704-09-16** ו**ת"פ (ק"ג) 28872-03-16** עוסקים באירוע בודד בכל תיק, כאשר **ת"פ (ק"ג) 49235-02-17** אף עוסק בעבירות שונות ובמקרה זה בוטלה ההרשעה בהסכמת המאשימה. **ת"פ (רחובות) 30928-11-17** עוסק אף הוא בעבירות שונות ומשכך אין להסיק מתוצאותיו למקרה המונח לפניי. **בת"פ (ק"ג) 31943-09-17** שם דובר באירוע יחיד שבגינו הוטל על הנאשמת מאסר בעבודות שירות. לעניין **ת"פ (רחובות) 4397-12-16** יש לציין כי מדובר בגזר דין קצר, אשר לא ניתן ללמוד ממנו נסיבות המקרה, אולם צוין כי ביטול הרשעת הנאשמת נבע מגילה הצעיר ונעשה בהסכמת המאשימה. כמו כן, **בת"פ (רמלה) 20266-09-13** צוין כי מדובר בנסיבות חריגות, ולאור גילה המבוגר של הנאשמת ומצבה הבריאותי - אשר לא מאפשר ביצוע עבודות שירות, נמנע בית המשפט מהטלת מאסר בפועל על אף שמדובר היה בביצוע 3 עבירות של גניבה ממעביד.

16. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם לחומרא או לקולא.

על אף שהנאשמת השתלבה בתהליך טיפולי, אשר שירות המבחן התרשם כי נתרמת ממנו, מדובר בראשיתו של הליך בלבד ולא בתהליך טיפולי משמעותי ארוך טווח. עם זאת, ברי כי אתיחס בגזירת עונשה של הנאשמת בתוככי המתחם לעובדה זו.

גזירת העונש המתאים לנאשמת:

17. בגזירת העונש המתאים לנאשמת, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (**סעיף 40 יא**). במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לשיקולים הבאים:

א. **נטילת האחריות של הנאשמת על מעשיה וחזרתה למוטב או מאמציה לחזור למוטב** - מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשמת לקחה אחריות חלקית על מעשיה והציגה עמדה קורבנית וכן העריך שירות המבחן כי

קיים סיכון להישנות עבירות. מתסקיר נוסף עלה, כי הנאשמת השתלבה בקבוצה טיפולית וכי על אף שמדובר בשלב ראשוני בהליך- כבר ניכר כי נתרמת מהשתלבותה בקבוצה.

ב. מאמצי הנאשמת לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה - מעובדות כתבי האישום עולה כי הנאשמת השיבה חלק מהרכוש הגנוב אם כי חלק אחר לא הושב ולפחות חלק מהרכוש אף נמכר על ידי הנאשמת.

ג. נסיבות חיים שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירות - מתסקירי שירות המבחן ומטענות ב"כ הנאשמת והנאשמת עולה כי מצב כלכלי קשה אליו נקלעה הנאשמת בשל משבר משפחתי הוא שהיווה רקע לביצוע מעשי העבירות.

ד. חלוף הזמן מעת ביצוע העבירות - כפי שנטען ע"י ב"כ הנאשמת, העבירות בוצעו בשנת 2016 בעוד כתב האישום הוגש רק בשנת 2018 ומאז ועד היום לא שבה הנאשמת לבצע עבירות נוספות.

ה. עברה הפלילי של הנאשמת או העדרו - הנאשמת נעדרת עבר פלילי.

18. כשאלה פני הדברים, אני סבורה כי לא ניתן לאמץ המלצת התסקיר ולהסתפק בענישה צופה פני עתיד בלבד לצד צו של"צ. כידוע, תסקיר שירות המבחן מהווה המלצה בלבד ועל בית המשפט לשקול מגוון שיקולים רחב בהרבה בעת גזירת עונשו של נאשם.

סוף דבר, אני קובעת כי יש להטיל על הנאשמת בגין כל אחד מן האירועים ענישה ברף הנמוך - בינוני של המתחם.

19. בהתאם לסעיף 40(ג) לחוק יש להתחשב אף במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, ואף לשמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמתה של הנאשמת לבין תקופת המאסר שעל הנאשמת לשאת.

20. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. 7 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

הנאשמת תתייצב לריצוי עונשה ביום 01/12/19 בשעה 08:00, במשרדי הממונה על עבודות השירות.

מובהר לנאשמת כי עליה לעמוד בכל תנאי הממונה שאם לא כן, יכול ותרצה יתרת המאסר מאחורי סורג ובריח.

במידת הצורך תמסור הנאשמת בדיקות שתן לגילוי סמים.

2. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום שלא תעבור שוב עבירה לפי סימן א' לפרק י"א לחוק העונשין.

3. הנאשמת תשלם פיצוי למתלונן (ע"ת 6) על סך 7500 ₪.

הפיצוי ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון תוך 90 יום מהיום .

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

4. הנאשמת תשלם פיצוי למתלוננת (ע"ת 2) על סך 1500 ₪.

הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט ביום 1/9/20.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

5. הנאשמת תשלם פיצוי למתלוננת (ע"ת 7) על סך 750 ₪.

הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט ביום 1/10/20.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

6. הנאשמת תשלם פיצוי למתלוננת (ע"ת 3) על סך 500 ₪.

הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט ביום 1/10/20.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

7. הנאשמת תשלם פיצוי למתלוננת (ע"ת 1) על סך 3,000 ₪.

הפיצוי ישולם ב- 2 תשלומים שווים ורצופים.

תשלום ראשון מיום 1/11/20.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

8. הנאשמת תחתום על התחייבות על סך 2,000 ש"ח להימנע במשך 3 שנים מהיום מביצוע עבירה לפי

סימן א' לפרק י"א לחוק העונשין.

ההתחייבות תיחתם עוד היום. לא תיחתם, תיאסר הנאשמת ל- 7 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט' חשוון תש"פ, 07 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.